

[Christophersen.]

syn. Men jeg må indrømme, at min udtalelse herom i første omgang var præget af hr. Kjeld Olesens indlæg, den var præget af nogle bemærkninger i den husstandsrapport, som socialdemokratiet har ladet sende rundt, hvor man taler om, at det er lykkedes at få den økonomiske udvikling under kontrol. Jeg tror, at hr. Kjeld Olesen anvendte det udtryk, at det var lykkedes i den forløbne vinter ligesom at få en balance mellem kampen mod arbejdsløsheden og så kampen imod valutaproblemerne. Jeg må sige, at det er efter vores opfattelse at give udtryk for et uberettiget lyssyn. Den slags sejre kan vi ikke på nuværende tidspunkt notere os. Jeg er glad for, at økonomiministeren og også hr. Kjeld Olesen lagde meget vægt på at få understreget, at de ser lige så alvorligt på tingene, som vi gør. Jeg vil ikke sige, jeg er glad for det, for det er jo en alvorlig sag, vi taler om, men jeg synes, det er vigtigt i den kommende tid at erindre sig denne erkendelse fra regeringens side.

Økonomiministeren siger videre, at det yderligere kan begrundes med, at det jo var regeringen, der i begyndelsen af denne uge kom til partierne med et udspil til, hvad man eventuelt måtte gøre. Man kunne måske også sige, at det var regeringens opgave at gøre noget. Så kan man jo vurdere, hvor megen alvor regeringen altså har tillagt udviklingen.

Jeg vil godt sige til det, som både økonomiministeren og hr. Kjeld Olesen var inde på, at det er ganske rigtigt, jeg har ikke deltaget i det pågældende møde, det var jeg forhindret i, men jeg har fået et grundigt referat, og jeg tror også, jeg kender venstres holdning til de økonomiske problemer så godt, at jeg uden betænkelighed tør sige, at vi jo hele foråret igennem har understreget, at efter vores opfattelse er situationen alvorlig, men det er klart, det har ikke megen nytte, at regeringen bare dukker op og vifter med en afgiftsbuket uden i øvrigt at kunne fortælle, i hvilken sammenhæng den skulle vurderes, hvad det er for en samlet økonomisk politik, den skal indgå i. Hvis regeringen ikke er i stand til andet og mere, så er det klart, at det er vanskeligt at nå frem til nogle resultater.

Vi har jo i lang tid sagt til regeringen, at vi synes, tingene hastede. Det undrer mig lidt,

at økonomiministeren slet ikke kan forstå, hvad det er, jeg mener med at sige, at regeringen er for langsom. Han spørger, om det er besparelserne fra marts måneds afstemning om finansloven, vi nu godt vil have igennem. Jeg vil sige, at hvis der ligger et tilbud i det, så er vi da naturligvis altid interesseret i at forhandle om det. Det, som vi sagde i marts, har vi jo på en måde fået bekræftet nu af den finanslov, som blev gennemført. Den var betænkeligt svag. Også regeringen må øjensynlig have været betænkelig over den. Ellers var den vel ikke kommet i mandags.

Men det var nu ikke det, vi tænkte på, og jeg tror udmærket, økonomiministeren ved, hvad det er, vi tænker på, når vi siger, at vi synes, det går for langsomt, for vi sagde jo til regeringen allerede den 19. december, den dag, hvor folketinget tog hjem på juleferie, at nu ville vi opfordre regeringen til umiddelbart efter nytår at indlede forhandlingerne om, hvordan man kunne virkeliggøre septemberforliget. Det har vi sagt også ved senere lejligheder. Men det er klart, der kommer ikke skred i forhandlingerne, før alle partierne — og specielt ikke førend regeringen — er indstillet på, at der skal komme skred i det. Jeg vil da godt spørge økonomiministeren: hvad er det egentlig, som har forhindret, at man kunne komme i gang noget før? Hvad er det egentlig, der er den praktiske hindring for, at vi allerede nu var nået frem til en aftale om de principielle hovedretningslinjer? En aftale, der kunne have betydet, at vi var gået ind i sommeren med den fornødne sikkerhed omkring hovedlinjerne for den økonomiske politik? Efter vores opfattelse så kunne vi vel have gjort det, hvis vi havde ønsket det. Der har jo været god tid her i foråret til at drøfte tingene med organisationerne, til at drøfte det partierne imellem. Det er blot det, vi beklager, fordi vi altså ser mørkt på den økonomiske situation og synes, det er forkert, at vi bruger længere tid end højest nødvendigt til at få afklaret, hvordan opgaverne skal løses.

Jeg skal ikke komme ind på meget mere af det, økonomiministeren sagde, kun én ting: han var brøstholden over, at venstre stod på sin politik, på sin plan. Jeg må sige, at regeringen må affinde sig med, at vi har fremlagt vore synspunkter. Vi affinder os